

— Od tygodnia już czuję się nie zdrow mój przyjacielu — odpowiedział zapytany słabym głosem. Serce nie daje mi spokoju. Dziś całą noc nie spałem, a nad ranem gdy się zdrzemnąłem na chwilę, miałem sen straszny.

— Pan sędzia przejęty jest jeszcze widocznie tą nieszczęśliwą sprawą. No, ale więcej już o niej na szczęście nie usłyszymy. Zbrodniarz odpokutował za swoje winy. Wracam właśnie z placu stracenia.

— I jakże się to odbyło? — zapytał sędzia.

— Dość spokojnie. Więzień zdawał się być spokojnym i pełnym odwagi — odparł detektyw, który nie chciał smutnym opisem wstrząsającej sceny, jakiej był świadkiem, wzruszyć chorego.

— Czy nie uczynił żadnych zeznań?

— Żadnych. Dotąd nie wiemy nic o jego prawdziwym pochodzeniu. Zdaje się, że nad urodzeniem tego człowieka ciążyła jakaś tajemnica.

— Więc wszystko odbyło się bez żadnego wypadku? To dobrze. Jaką straszną rzeczą dla przeciętnie wrażliwego człowieka są te egzekucje, których jednak znieść nie można. Gdzie wina tam i kara być musi. Ale pan panie Jaime, skorzystałeś na tej smutnej sprawie. Otrzymałeś awans służbowy, do którego tak gorąco wzdychałeś.

— Panu sędziemu jedynie to zawdzięczam — rzekł Jaime obejmując wdzięcznym spojrzeniem twarz swojego przełożonego.

— Jaime, mój przyjacielu. Jesteś skromnym, a przecież bardzo zdolnym człowiekiem — zauważył sędzia z uśmiechem. Dwie pożądane cnoty dla człowieka, oddanego na usługi policji. Zadanie nasze jest często bardzo ciężkie i niewdzięczne, a przytem niestety nie posiadamy uznania i poparcia u publiczności, dla której przecież marnujemy swoje siły i zdrowie. Ale cóż to? odchodzisz już Jaime? — dodał sędzia widząc jak detektyw siega po kapelusz.

— Muszę iść do biura, nie byłem tam dziś jeszcze.

— Poproszę więc pana o uczynienie mi przysługi. Zapewne wiesz już, że stary oberżysta Ulman został zamordowany przez rozwścieczonych chłopów. Uczyniono już dwa aresztowania. Chciałbym więc mieć dokładne szczegóły o tej sprawie. Czy znasz kogoś pewnego i zaufanego, któremu by można rzecz tę powierzyć?

— Ja sam się tem zajmę panie sędzio.

— Pan sam? A to dobrze się składa. Skoro już pan będzie znajdował się w tamtej okolicy, zechciej przejść do pani Verdier, u której przebywa obecnie córka Klemensa Gibier i dowiedz się pan o stanie zdrowia pani Ducret i jej syna Piotra. Podobno Piotr ma być dość silnie ranny przez starego Ulmana. Jestem niespokojny o niego.

— Czy to możliwe? Piotr Ducret ranny przez tego starego nędznika! Ależ ta piekielna sprawa

chyba już nigdy końca mieć nie będzie — zawołał Jaime z oburzeniem.

— Rzeczywiście, na tych biednych ludzi spadają niezasłużenie wszystkie nieszczęścia. Piotr, jak orzekł przywołany lekarz, nie będzie zdolny do pracy przez jakie dwa miesiące.

— A to prawdziwa fatalność — mruknął Jaime.

Po chwilowej jeszcze rozmowie, detektyw pożegnał sędziego, lecz nagle zwrócił się od drzwi jakby tknięty jakąś myślą.

Przy świetle latarki, którą niósł jeden z wieśniaków, dostrzeżono dwóch ludzi walczących wściekle ze sobą ..

— Czy pan sędzia wierzy w zabobony? — zapytał.

— W zabobony? Co znaczy to pytanie? — odrzekł zdziwiony sędzia Davricourt.

— Czy wierzy pan, że szczałki ubrania lub wogóle jakiś drobny przedmiot, pochodzący od osoby skazanej na śmierć przynieść może szczęście?

— Mój Jaime, bawisz się jak widzę w babskie plotki — odpowiedział śmiejąc się sędzia. Ale do czego zmierzasz mój przyjacielu. Czy masz podobny cenny talizman przy sobie?

— Tak jest. Dostałem pamiątkę po skazanym Stewardzie. W chwili, gdy zarzucano na niego śmiertelną koszulę, pomocnik kata znalazł ten oto medalion, zawieszony u jego szyi. Steward przez wzgląd na naszą awanturniczą znajomość oddał mi to chętnie. Wspominał przy tem, że się z tem przez całe życie nie rozłączał... Detektyw nie dokończył i nagle lekki okrzyk wydarł się z jego ust.

Sędzia Davricourt, trupio blady, z oczami rozszerzonymi okropnem przerażeniem, wpatrywał się uporczywie w przedmiot, podany mu przez Jaime.

Po chwili uniosł rękę do gardła, otworzył kilkakrotnie usta, wdychając ciężko powietrze, próbował coś powiedzieć i bez jęku runął całym ciężarem na dywan.

Widok medalionu, przedstawiającego wizerunek Matki Boskiej, a który Steward przez dziwne jakieś zrządzenie losu zachował aż do ostatniej godziny swojego życia, rozświetlił w umyśle sędziego tajemnicę, ciążyącą na urodzeniu byłego marynarza. Medalionik ten nieszczęśliwa jego kochanka Marya Ducret zawiesiła własnoręcznie na szyi ich syna — Pawła Ludwika. A więc Valbreque dezterter, Steward zbrodniarz był jego opuszczonym synem! Jego dzieckiem!

Odkrycie to było zabijające! Przywołany natychmiast przez Jaime'a lekarz, skonstatował śmierć wskutek gwałtownego aneurizmu serca, spowodowanego nadzwyczajnem moralnem wstrząśnieniem.

Epilog.

Dwa lata upłynęły od wyżej wymienionych wypadków. Mechanik Piotr Ducret ożenił się z Henryetą, córką starego Klemensa Gibier i zamieszkuje razem w ładnym Białym domku, który młoda dziewczyna otrzymała jako podarunek ślubny od swojej chlebodawczyni pani Verdier. Pani Ducret na wieść o straceniu jej syna dostała pomieszczenia zmysłów i przebywa w domu dla umysłowo chorych. Przed oczami nieszczęśliwej kobiety występuje ciągle obraz nieszczęsnego skazańca, a wtedy rozdzierającymi krzykami przywołuje go do siebie.

Jaime, który jest częstym gościem w domu młodego małżeństwa, z niewymownym żalem i wyrzutem wspomina smutną rolę, którą nieświadomie odegrał w tym dramacie. Chcąc ratować niewinnego Klemensa, spowodował śmierć swojego ukochanego szefa. Coraz częściej mówi o porzuceniu swojej służby, pomimo szczerych pochwał i uznania, jakich mu nie skąpią jego przełożeni.

KONIEC.

OD REDAKCYI.

W następnym numerze rozpoczynamy w naszym piśmie druk **niesłychanie sensacyjnej powieści na tle aktów sądowych, jednego z wybitnych pisarzy.**

Powieść ta, choć odnosi się do wypadków, znanych autorowi z roczników kryminalnych, różni się od mnóstwa innych tego rodzaju romansów, przede wszystkim **prawdziwie literackiem opanowaniem i obrobieniem tematu**, legicznem i rozumnem rozwiązywaniem najzawilszych powikłań a wreszcie **pięknym językiem przekładu**. Co do fabuły powieści, to jest ona nadzwyczaj **interesującą**, pełną momentów **prawdziwie dramatycznych** i wiążących uwagę czytelnika. Wolną jest natomiast od straszliwych okropności i nieprawdopodobnych sytuacji, jakimi przepełnione są najrozmaitsze kryminalne powieści, pojawiające się dziś masami na rynku księgarskim.

Wobec tych zalet jesteśmy przekonani, że Czytelnicy nasi z wyboru naszego będą w zupełności zadowoleni i z zaciekawieniem będą śledzić bieg wypadków, w powieści tej przedstawionych.